

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษากลุ่มที่ได้เรียนและกลุ่มที่ไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โดยมีวิธีการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 1,062 คน ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้จำนวนนักศึกษาทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่างและได้แบ่งกลุ่มนักศึกษาออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน (English Proficiency Test) โดยไม่เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) (คำย่อ คือ P & NS)

กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน และไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (คำย่อ คือ NP & NS)

กลุ่มที่ 3 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน และได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่าน (คำย่อ คือ NP & SP)

กลุ่มที่ 4 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน และได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานแต่สอบไม่ผ่าน (คำย่อ คือ NP & SNP)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ การสอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ (English Proficiency Test) การเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) และผลการเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โดยมีวิธีการนำมาใช้เพื่อประกอบในการศึกษาวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำผลการสอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ (English Proficiency Test) มาใช้ในการแบ่งกลุ่มของนักศึกษา กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน จะต้องมีคะแนนสอบ 35 คะแนนขึ้นไปจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน โดยกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน จะไม่เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน

2. กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน สามารถเลือกเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตน จึงแบ่งนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน ออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

2.1 กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (NP & NS)

2.2 กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (NP & S)

3. ผู้วิจัยนำผลการเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) มาใช้ในการแบ่งกลุ่มของนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน และลงทะเบียนเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (ENG 1550000) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ซึ่งกลุ่มนักศึกษาที่สอบผ่านวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานจะต้องมีคะแนนสอบ 49.50 คะแนนขึ้นไป จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ดังนั้น จึงแบ่งกลุ่มนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

3.1 กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่าน (NP & SP)

3.2 กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานแต่สอบไม่ผ่าน (NP & SNP)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ ดังนี้

1. ขอความอนุเคราะห์ข้อมูลผลการสอบวัดทักษะความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ (English Proficiency Test) ของนักศึกษา ก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานจากสถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม ซึ่งนักศึกษาที่สอบผ่าน จะต้องมีคะแนนสอบ 35 คะแนนขึ้นไป จากคะแนนเต็มทั้งหมด 100 คะแนน
2. ขอความอนุเคราะห์ข้อมูลผลการเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน ENG 1550000 (Remedial English Course) จากสถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550
3. ขอความอนุเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน จากสำนักส่งเสริมวิชาการ ซึ่งหมายถึงระดับคะแนน (เกรด) ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ENG 0101 ของนักศึกษากลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน (English Proficiency Test) โดยไม่เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) (P & NS)

กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน และไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (NP & NS)

กลุ่มที่ 3 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน และได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่าน (NP & SP)

กลุ่มที่ 4 คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน และได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานแต่สอบไม่ผ่าน (NP & SNP) โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โดยวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ซึ่งมีสูตร ดังนี้

1.1 สูตรการหาร้อยละ

$$\text{สูตร } p = \frac{F}{N}$$

เมื่อ	p	แทน	ร้อยละ
	F	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลค่าให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

(บุญชม ศรีสะอาด, 2543)

1.2 สูตรการหาค่าเฉลี่ย

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	คือ	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	คือ	ผลรวมของคะแนน
	n	คือ	จำนวนนักศึกษา

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543)

1.3 สูตรการหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$\text{สูตร S.D.} = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	คือ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	x	คือ	ค่าระดับคะแนน
	$\sum x$	คือ	ผลรวมของค่าคะแนน
	$\sum x^2$	คือ	ผลรวมของค่าคะแนนแต่ละข้อ ยกกำลังสอง
	n	คือ	จำนวนนักศึกษา

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543)

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษา 4 กลุ่ม ดังนี้

2.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน (P) ได้แก่ กลุ่มที่ 1 (P & NS) กับกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน (NP) ได้แก่ กลุ่มที่ 2 (NP & NS) กลุ่มที่ 3 (NP & SP) และกลุ่มที่ 4 (NP & SNP) โดยใช้วิธีการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของ แมนท์วิทนี (Mann Whitney Test)

คำนวณหาสถิติทดสอบ T

$$\text{เมื่อ } T = S - \frac{n(n+1)}{2}$$

โดยที่ S คือ ผลรวมของอันดับจากตัวอย่างกลุ่มที่ 1

$$\text{นั่นคือ } S = \sum_{i=1}^n R(X_i)$$

และ n คือ จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่ 1

(ชุติวรรณ เพ็ญเพียร, 2539)

2.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (กลุ่มที่ 2) กับกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่าน (กลุ่มที่ 3) โดยใช้วิธีการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของ แมนท์วิทนี (Mann Whitney Test)

คำนวณหาสถิติทดสอบ T

$$\begin{aligned} \text{เมื่อ} \quad T &= S - \frac{n(n+1)}{2} \\ \text{โดยที่} \quad S &\text{ คือ ผลรวมของอันดับจากตัวอย่างกลุ่มที่ 1} \\ \text{นั่นคือ} \quad S &= \sum_{i=1}^n R(X_i) \\ \text{และ} \quad n &\text{ คือ จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่ 1} \end{aligned}$$

(ชุตีวรรณ เพ็ญเพียร, 2539)

2.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่าน (กลุ่มที่ 3) กับกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานแต่สอบไม่ผ่าน (กลุ่มที่ 4) โดยใช้การวิเคราะห์ของ แมนท์วิทนี (Mann Whitney Test)

คำนวณหาสถิติทดสอบ T

$$\begin{aligned} \text{เมื่อ} \quad T &= S - \frac{n(n+1)}{2} \\ \text{โดยที่} \quad S &\text{ คือ ผลรวมของอันดับจากตัวอย่างกลุ่มที่ 1} \\ \text{นั่นคือ} \quad S &= \sum_{i=1}^n R(X_i) \\ \text{และ} \quad n &\text{ คือ จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่ 1} \end{aligned}$$

(ชุตีวรรณ เพ็ญเพียร, 2539)